

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞI'NA

Ülkemizdeki İşçi Güvenliği ve İşçi Sağlığı tablosu; tüyler ürperticidir. İş kazalarının ve meslek hastalıklarının en önemli sonucu; ölüm, ağır sakatlık, iş göremezlik, meslek hastalıkları gibi insani kayıplardır. Ölüm; iş kazalarının en onarılamaz boyutunu oluşturmaktadır. Mevcut üretim yapısı içinde ölüm olaylarının, birer cinayet olarak nitelendirilmesi hiç de abartı sayılmaz. Türkiye, İşçi Güvenliği ve sağlığı yönünden Avrupa'da 1.'lik; Dünya' da 3.'lük derecesine sahiptir.

Türkiye'de her yıl 80 bin iş kazası olmakta, kazalarda 1200-1700 arasında kişi ölmekte, 2000'i aşkın kişi yaralanmakta, yaklaşık 2 milyon iş günü kaybı olmaktadır. Bu güne kadar olan iş kazaları sonucu; 55 bin civarında işçi halen sürekli iş göremez aylığı almaktadır.

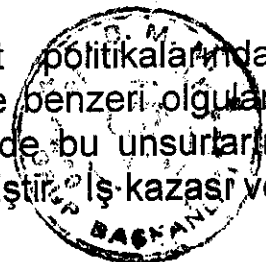
Türkiye'de iş kazaları ve bunların yol açtığı hastalık ve ölümlerin bir kısmı; kayıtlara hiç geçmediğinden, bir kısmı ise, kayıtlara bireysel kaza ve hastalık olarak geçtiğinden rakamlar; gerçeği yansıtmamaktadır. İşçiyi sadece bir maliyet unsuru olarak gören zihniyet, maliyetleri düşürmek için iş güvenliği önlemlerini gevşetmekte ve temel işçi sağlığı koşulları yok sayabilmektedir.

İş kazaları; basit bir sağlık sorunu veya üretime ilişkin teknik bir mesele olarak görülemez. İş kazası; İnsanla ilgili sosyal yanı ağır basan bir sorundur. İşçiler; iş kazalarının nedeni değil, korumasız tarafıdır. İşçi; üretim sürecinin parası ödenerek kolayca bulunabilen adeta teknik bir unsuru haline getirilmiştir. İşçinin değeri; emeğinin fiyatı ile ölçüldüğünden, işçinin bir insan olarak taşıdığı yaşama hakkı bu üretim sürecinde dikkate alınmamaktadır.

Üretim sürecinin merkezine insan-işçi konulmadığı ve işçi sağlığı sorunu, toplumun genel sağlığının bir parçası olarak görülmediği sürece, sorun yanlış bir temelde tartışılıyor demektir. O halde iş kazası ve meslek hastalıkları, sosyallikten soyutlanarak teknik bir sürecin yol açtığı sağlık sorunları olarak görülemez.

Sorunun sosyal bir zemin temelinde tanımlanması ve tartışılması gerekir. İşçiyi, üretim sürecinin teknik bir girdisi olarak gören "üretim için üretim" anlayışı ile sorun çözülmez. Türkiye'de bu güne kadar üretim, işletme çıkarları ve bireysel çıkarlar, her zaman İş güvenliği ve sağlığı sorunundan önce gelmiştir. AKP iktidarı döneminde, iş güvenliği ve sağlığına hiçbir önem ve öncelik verilmediğinden sorun daha da büyümüştür.

AKP iktidarında uygulanan neo-liberal iktisat politikalarında; özelleştirme, taşeronlaştırma, işletme kârları, ihracat ve benzeri olgular, temel başarı ölçütleri olarak benimsenmiş, hiçbir şekilde bu unsurların arka planındaki üretici emeğe yani işçilere, yer verilmemiştir. İş kazası ve

meslek hastalığı riski altında çalışan işçinin sağlığının korunması ve sürdürülmesi; onun sosyal bir varlık olarak görülmesi ile işçinin, insan olarak kabulüyle sağlanabilir. Böyle bir anlayış, sorunun ana noktasını oluşturmaktadır.

"Hiçbir iş; güvenlik önlemleri almadan yapılacak kadar acil değildir." anlayışından hareketle iş kazalarının ve meslek hastalıklarının oluşu ve artmasının temel nedenlerinin tespiti, yasal ve teknik eksiklikler, Ülkedeki demokrasinin gelişmesinin ve güçlenmesinin etkileri, özellikle taşeronlaştırma ve sendikasılaştırma politikalarının, ekonomik kriz ve işsizliğin artmasının; iş güvenliği ve sağlığı konusuna etkilerinin saptanması, iş kazaları ve meslek hastalıkları oranı yönünden ülkemizin, dünya ülkeleri arasındaki sırası ve bu oranların yüksekliğinin nedenlerinin, iş kazası ve meslek hastalıklarının ülke ekonomisine getirdiği toplam yükün tespiti, ülkemizde yaşanan iş kazaları ve meslek hastalıkları oranının, gelişmiş ülkelerdeki düzeylere indirilmesi için alınması lazım gelen önlemlerin tespit edilmesi ve iş kazaları ve meslek hastalıkları konusunda sürdürülebilir ulusal politikaların oluşturulmasını sağlayacak yasal düzenlemelere zemin oluşturacak objektif bilgilerin saptanması amacıyla Anayasanın 98. ve meclis iç tüzüğü'nün 104.maddeleri uyarınca meclis araştırması yapılmasını saygıyla dileriz.

1. Ali Rıza ÖZTÜRK - Mersin
2. Tekin BİNGÖL - Ankara
3. Kemal DEMİREL - Bursa
4. Ali OKSAL - Mersin
5. Gökhan DURGUN - Hatay
6. Osman KAPTAN - Antalya
7. Atila EMEK - Antalya
8. Tansel BARIŞ - Kırklareli
9. Şahin MENGÜ - Manisa
10. Fuat ÇAY-Hatay
11. Halil ÜNLÜTEPE - Afyonkarahisar
12. Muharrem İNCE - Yalova
13. Gürol ERGİN - Muğla
14. Ergün AYDOĞAN - Balıkesir
15. ~~Tansel BARIŞ - Kırklareli~~
16. Turgut DİBEK - Kırklareli
17. Nesrin BAYTOK - Ankara
18. Abdülaziz YAZAR - Hatay
19. Ali Rıza ERTEMÜR - Denizli
20. Mehmet Ali ÖZPOLAT - İstanbul
21. Mevlüt COŞKUNER - Isparta
22. Ramazan Kerim ÖZKAN - Burdur
23. Ahmet KÜÇÜK - Çanakkale